

Nom de senador

Per a un personatge públic, tenir un nom una mica llarg amb una i a la segona sil·laba, és una petita ganga, que pot contribuir en una mesura prou estimable a la seva promoció: es fa escapar el nom a partir d'aquesta i, i ja revesteix una forma característica —un bisil·lab acabat en i—, que, si és adoptat per la gent del carrer, representa com una mena de patent de popularitat afectuosa, de simpatia general. El sistema, a més, té l'avantatge que compta amb l'acceptació de sectors oposats: els nens i nenes de casa bona —amb una llarga tradició de «Pepis» i de «Pili»— i els progressistes de la senalla. I així alguns polítics, —en «Guti», en «Senti»,—, algun cantant —en «Subi»,—, s'han beneficiat, o hom ha intentat que es beneficiessin, de l'increment de popularitat que s'obté d'aquestes reduccions dels seus llinatges.

Ens suscita aquest comentari el fet que, al costat de l'eficaz campanya que ha convertit el sacerdot Xirinacs en un flamant senador, ens ha semblat detectar-ne, com en els drames de Shakespeare, una altra de paral·lela i de menors proporcions, a la qual ell deu ser aliè, que pretén imposar una reducció del seu nom, en «Xiri», amb l'adopció general de la qual, deuen pensar els seus promotors, es faria més evident la simpatia amb què el senador compta en nodrits sectors del poble.

Ja sabem prou bé que intentar combatre les tendències espontànies de la massa parlant és inútil. Però una cosa són les tendències espontànies i una altra els propòsits deliberats. Per això creiem que cal dir que els promotors d'aquesta iniciativa farien ben fet de desar-la sense insistir-hi. Cal no abonar tendències que se'ns han imposat per influències estranyes, i el resultat de les quals, sempre ens semblarà, per tant, estrany i impropí. El senador té un nom molt bonic. Però si el nostre poble, expressant-se amb autèntica i genuïna espontaneïtat, a còpia de repetir-lo acabava deformant-lo, o bé l'hauria reduït a última sil·laba, en «Nacs», o bé l'hauria convertit en «Xirinacs», tal com ha fet en casos semblants: «Esidret» per Isidret. (Anàlogament: la «vegilància», la «becicleta», els «melitars», no feu el «redicul» etc.).

Tenim també un altre senador, també molt conegut i popular, amb un nom amb les mateixes característiques: el crític Cirici. Fóra lamentable que algú tingués la idea d'escurçar-li el nom pel mateix procediment.

ALBERT JANE